

tu ponese nabyvatel, a odvolává se na § 13 zákona ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n. Dle tohoto zákonného ustanovení platí dávku z přírůstkem hodnoty zcizitel, je-li však zcizená nemovitost ve spoluvlastnictví, všichni spoluvlastníci rukou nerozdílnou. V tomto případě nebyli zcizitelé pouze žalobci, nýbrž i žalovaní, neboť i tito žádali za prodej domu, koupili také celý dům v dražbě a byli by, kdyby jejich názor byl správným, povinni platiti jako zcizitelé společně se žalobci onu dávku rukou nerozdílnou. Na tom by nemohla ničeho změnit skutečnost, že byli spoluvlastníky poloviny domu. neboť nebylo vyloučeno, že dům vydražiti mohly osoby jiné a žalovaní proto, zúčastnivše se dražby, musí býti postaveni na roveň osobám takovým bez ohledu na jejich spoluvlastnictví. Dle dražebních podmínek byli žalovaní jako vydražitelé povinni bez započtení do nejvyššího podání zapraviti ze svého vůbec jakékoliv veřejné dávky a poplatky. Ustanovení to stalo se souhlasnou vůlí stran. Dávka z přírůstkem hodnoty je dávkou veřejnou i poplatkem (dávkou) a musí proto žalovaní jako vydražitelé i tuto dávku zaplatiti, byť by i při stanovení dražebních podmínek se o tom nejednalo. Tomu není na závalu ustanovení §u 13 citovaného zákona, které má na mysli ručení za dávku jen oproti úřadu, ale nevylučuje, by strany se nedohodly jinak. Dohodly-li se, že vydražitel povinen jest nésti jakékoliv veřejné dávky, je povinen nésti i dávku z přírůstkem hodnoty. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud souhlasí s výkladem, kterého se dostalo v napadeném rozsudku §u 11 dražebních podmínek. Kdyby otázka, kdo má nésti jednotlivé veřejné dávky a poplatky, měla býti řešena podle příslušných zákonných ustanovení, nebylo by bývalo vůbec třeba, zmiňovati se o nich v dražebních podmínkách. Když se tak stalo a bylo v nich řečeno, že vydražitelé zaplatí ze svého j a k é k o l i v veřejné dávky a poplatky, nelze této podmínce rozuměti jinak, než že vydražitelé ponese i ty veřejné dávky a poplatky, které by jinak musili nésti prodávající, tedy jmenovitě i dávku z přírůstkem hodnoty, neboť i ta jest dávkou veřejnou. Že takovou byla také skutečná vůle žalobců, plyne ze zjištění prvního soudu, že první žalobce právě za účelem sepsání dražebních podmínek takovou vůlí projevil. Zjištění to zůstalo v opravném řízení nedotčeno. Jaká byla skutečná vůle žalovaných, nemohlo býti ovšem zjištěno, svým podpisem dražebních podmínek přijali je však dříve ještě, než věděli, že sami dům vydraží, za své, proto jsou podle nich zavázáni, ať již byli na omylu o jich pravém významu, neboť zavinili si jej sami, nebo pokládali již tehdy podmínky za nejasné, ale přece je podepsali a na jich základě dům koupili (§§ 869 poslední věta, 915 druhá věta obč. zák.).

Čís. 5515.

Nárok na zvláštní odměnu podle druhého odstavce §u 17 adv. sazby nelze přiznati za zcela bezúčelná, byť i na naléhání strany učiněná podání, domáhající se co nejrychlejšího vyřízení věci.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1925, Rv I 1559/25.)

Žalující advokát zaslal žalované firmě za zastupování v několika sporech palmární účet, na nějž žalovaná zaplatila pouze část 22.373 Kč 38 h. K žalobě o zbytek 26.023 Kč 37 h přiznal procesní soud první stolice žalobci dalších 7.500 Kč. Odvolací soud k odvolání žalované žalobu zamítl. Důvody: Soud první stolice, prozkoumav sporné položky, uznal na základě provedených důkazů veškeré stranou žalovanou upravené položky žalobcova palmárního účtu za správně a přiměřeně upravené, pokud se týče neuznání jich za odůvodněné, čímž také žalovanou stranou žalobci zaplacená celková částka palmáru a hotových výloh 22.374 Kč 37 h jako správně a přiměřeně přiznaná prokázána. Zjistiv pak na základě výpovědi žalobcovy, že spor žalované proti Maxu Sch-ovi o 145.234 Kč 54 h vyžadoval velmi intenzivní činnosti jeho i jeho kanceláře, dovodil z toho, že žalobce jest oprávněn žádati vyšší odměnu za provedené výkony ve smyslu §u 17 advok. tar. a následkem toho přisoudil mu 7.500 Kč nad sazby advokátního tarifu. S názorem tímto nelze souhlasiti. Jest sice správné zjištění prvního soudu, že veřejný společník žalované firmy T. velice často naléhal na to, by onen spor byl co možná nejdříve skončen, zejména, pokud se týká exekučních výkonů a prozatimního opatření, následkem čehož bylo vykonáno velmi mnoho pochůzek, někdy až zbytečných, že žalobce upozorňoval T-a, že pokus o povolení prozatimního opatření bude marným, a vymlouval mu to, že však k jeho naléhání přece mu vyhověl, ale první soud přehlížel, že všechny tyto výkony jsou podrobně v palmárním účtě uvedeny a žalovanou stranou přiznány. Žalobce ne tvrdí, že kromě těchto výkonů předsevzal ještě další výkony, které v palmárním účtě nejsou uvedeny, naopak z jeho vlastních doznání a výpovědi svědkyně H-ové plyne, že každý výkon byl do palmární knihy zapsán a žalované zaúčtován. To je také patrné i z toho, že v palmárním účtě uvedena je položka 10 K za žádost žalované firmy o mírný účet. Přiznaná odměna za tyto úkony jest více než přiměřena. Z toho však, že k příkazu žalované bylo předsevzato mnoho výkonů i zbytečných, které byly zvláště honorovány, nelze ještě usuzovati, že spor vyžadoval velmi intenzivní činnosti. Dle §u 17 adv. tarifu dlužno vyšší odměnu přiznati jen tam, kde výkony nelze průměrně oceniti, na příkl. vyžadují-li nadprůměrné námahy nebo ztráty času studiem sporných otázek neb obsáhlého procesního materiálu. A to jistě nelze říci o výkonech shora uvedených, které byly obyčejnými výkony a zvláště honorovány. Může se proto závěr prvního soudu týkati jen položek sporných, na které spor byl omezen a které týkají se vlastního vedení sporu. A tu sám žalobce výslovně prohlásil: »abych upřímně řekl. nebyl proces s Maxem Sch-em nijak zvláště obtížným, zejména ne právnicky, ale obtížné byly ty mnohé různé výkony, které k naléhání T-a jsem musel svou kancelář podnikati, hlavně, by bylo zabráněno umělému protahování sporu se strany Sch-a. Již z toho plyne, že o nějaké nadprůměrné právnícké námaze v tomto případě řeči býti nemůže. Ale ani ze spisů není patrné, že ve sporu vynaložena byla zvláštní píle a práce. Nenasvědčuje tomu ani podání nejen nepřipustného, nýbrž i opožděného dovolacího rekursu, který žalobce z vlastního popudu podal, ani intervence u okresního soudu na Z., ač již předem patrné bylo, že na žalovanou stranu z roz-

vrhové podstaty nic se dostatí nemůže. Ostatně, jak účet byl sdělán, vysvítá nejlépe z toho, že jiný účet předložen byl soudu a jiný účet zaslán byl žalované straně. A tuto okolnost vysvětluje svědkyně H-ová tím, že účet k soudu sestavovala Božena K-ová po paměti, jak dodatečně se dle výpovědi H-ové zjišťuje. Žalobce pak sám účet před podáním žaloby ani neprohlédl, by se o správnosti jeho přesvědčil. Má proto odvolací soud za to, že za toho stavu věci na nadprůměrnou námahu ve smyslu §u 17 adv. tar. usuzovati nelze a že následkem toho vyšší odměna neprávem byla přisouzena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud uznal, že mu za úkony pro žalovanou stranu provedené nepřisluší vyšší odměna podle §u 17 adv. tarifu, a že považoval účet žalovanou stranou upravený za přiměřený. Mínil, že, kdyby byl odvolací soud přihlížel ku svědeckým výpovědím Dra F-a a Dra M-a, kteří většinou pracovali ve věci žalované, byl by musil schváliti právní názor prvě stolice. Mínil, že odvolací soud svým poukazem, že žalobcovou kanceláří činěna byla různá podání, ač zbytečně, opomíjí skutečnost, že příčinou těchto podání byl zástupce žalované T., ježto ustavičně dovolatele nabádal ku podávání různých návrhů, byť i byly zcela bezúčelný, chtěv docíliti pokud možno nejrychlejšího rozhodnutí sporu proti firmě Sch., a že přes veškero dovolatelovo upozorňování o marnosti a bezvýslednosti jakýchkoliv kroků trval na oněch úkonech právnických. Mínil, že poukaz odvolacího soudu, že za tyto úkony byly účtovány drobné položky zahrnuté v položkách žalovanou upravených a jím uznaných a že byl dostatečně honorován za své veškeré úkony, rovněž není správným, poněvadž on tyto drobné položky uznal jenom, by zjednodušil spor. Že těmito malými položkami nebyla odměněna jeho a jeho kanceláře obzvláštní, odměny také podle §u 1 adv. tarifu zasluhující péče a námaha, při čemž odvolací soud opětně nepřihlíží ku svědeckým výpovědím Dra F-a a Dra M-a. Dále mínil, že odvolací soud nedbal, že šlo o několik věcí, a že útraty byly přisouzeny pouze ve sporu proti Maxu Sch-ovi, takže rozpor mezi účtováním H-ové a K-ové je pouze zdánlivým. Z těchto vývodů je nepochybně patrné, že se dovolatel domáhal a domáhá, by jeho úkony hodnoceny byly podle §u 17 (2) advokátního tarifu, tedy že považuje své úkony za ony, za jaké sluší odměnu posouditi podle advokátního tarifu. Leč tu je podle §u 17 (1) adv. tar. závažno, že soud nemůže podle tohoto tarifu přisouditi šmahem odměnu za všechny úkony advokátem předsevzaté, nýbrž je povinen zkoumati, zda výkonu bylo zapotřebí a zdali byl účelným a že odměna náleží také jen tehdy, je-li podání formálně a jazykově správně upraveno. Právě-li zákon dále (§ 17 (2) adv. tar.), že vyšší odměna, než je stanovena v sazbě, má býti určena za výkony, které nelze oceniti průměrně, a uvádí-li jako příklad tohoto výjimečného případu: »vyžadují-li nadprůměrné námahy, nebo ztráty času studiem sporných otázek, nebo obsáhlého materiálu procesního« — je zřejmo, že nárok na výjimečnou

odměnu dle tohoto §u 17 mají jenom přísně advokátské, svou odborností těžké, nebo obsáhlostí procesního materiálu svízelné úkony, takže sluší uznati, že nároku na tuto výjimečnou odměnu nemají zcela bezúčelná, jenom na naléhání strany učiněná podání, domáhající se co nejrychlejšího vyřízení rozepře, o kterých dovolatel uvádí sám, že byla učiněna přes jeho upozornování o marnosti a bezvyslednosti takových kroků.

Čís. 5516.

Právo podle §u 908 obč. zák. nelze přiznati kupiteli v e d l e práv podle čl. 355 obch. zák. Není však závady, by právo podle §u 908 obč. zák. nebylo uplatněno vedle nároku na vrácení toho, co bylo bezdůvodně placeno.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1925, Rv I 1563/25.)

Kupní smlouva byla zrušena dohodou stran, při čemž si kupitel vyhradil vůči prodávateli, jehož zaviněním z kupu sešlo, domáhati se vrácení dvojnásobného závdavku a splátky na kupní cenu. Žalobě, již se kupitel domáhal vrácení dvojnásobného závdavku a splátky na kupní cenu, bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Pokud míní dovolatel, že žalobce dopisem ze dne 20. října 1924 vykonal definitivně volbu podle čl. 335 obch. zák., nelze mu dáti za pravdu, neboť doslov onoho dopisu nesvědčí tomuto právnímu názoru. Praví sice žalobce v dopisu, že bude požadovati na dovolateli náhradu škody pro nedodání, ale hned ji konkretisuje v ten způsob, že bude požadovati vrácení závdavku podle §u 908 obč. zák. dvojnásobným penízem, tedy částkou 8.000 Kč, a vrácení 1.000 Kč, jež zaplatil do předu, a je lhostejno, že poznamenává, že by podle obchodního zákona m o h l u p l a t ň o v a t i v í c e. Z toho vyplývá, že nějaké právo z práv kupujícího proti obmeškalému prodávateli podle čl. 355 obch. zák. příslušející vůbec nebylo uplatněno, nýbrž uplatněno bylo pouze právo podle §u 908 obč. zák. Toto právo by ovšem nemohlo býti přiznáno kupujícímu proti obmeškalému prodávateli v e d l e práv ve čl. 355 obch. zák. výčetmo uvedených, poněvadž těmito právy ú p l n ě se vyčerpává nárok kupujícího podle čl. 355 obch. zák. Sluší tedy uznati, že předpis §u 908 obč. zák., pokud dlužno použití čl. 355 obch. zák., neplatí. Není však na závadu, by předpisu §u 908 obč. zák. nebylo použito tam, kde stranami na kupu účastněnými vyvolán byl stav, za něhož předpisu čl. 355 obch. zák. už použito býti nemůže, jako tomu je v tomto případě, v němž sešlo ze smlouvy z mlčky a poznatelně projevené vůle obou smluvních stran, z nichž kupující vyhradil si vůči prodávateli, jehož zaviněním s uzavřeného kupu sešlo, právo podle §u 908 obč. zák. a, pokud jde o vrácení 1.000 Kč, právo podle §u 1435 obč. zák., na kteroužto výhradu i prodávající reagoval (dopis ze dne 27. října 1924) rovněž jenom vzájemným nárokem podle §u 908 obč. zák., čímž možnost uplatnění práva podle